

Než si namaluješ erb

Javory

Na kraj světa z domova jít
a dobýt znaku pro čistý štít
a pro tu malou zemi
tak vzdálenou

Do štítu svého si dát
to všechno za čím chce člověk stát
ten znak však není věcí
darovanou

Tak poznat co je žízeň a hlad
a bolest ran když musel ses prát
a strach co duši svírá
předtuchou zlou

Bez obav hřívu lví pohladit
a podat ruku těm co chtějí žít
ať nečekají v bázni
na kolenou

Čekej dál moje lásko
já přijdu
Čekej dál moje lásko
já přijdu, já přijdu

Já nepřicházím sám
a cestu dobře znám
vždyť přece domů k nám
pospíchám

Já vím co všechno zatratí čas
já vím však že poznáš můj hlas
až uslyšíš píseň
na shledanou

Snad oheň v krbu neztratil žár
snad přehlédneš že jsem samý cár
až spatříš ten zrak
jak svítí tmou

V něm poznáš věrnost lásku i vzdor
tu známou vůni lesů a hor
co kouzlem chrání všechny
před silou zlou

Já nebudu mít vůbec nic víc
co dal bych ti až přijdeš mi vstříc
jen náruč svou jen pro tebe
otevřenou